

Arrest

nr. 100 529 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 september 2012 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

(Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat P.J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder dient op 1 maart 2011, net als zijn meerderjarige zus, een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kent op 9 september 2011 aan verzoekers moeder, net als aan zijn meerderjarige zus en minderjarige broer, de subsidiaire beschermingsstatus toe.

1.3. Verzoeker dient op 3 juni 2012 bij het Belgische consulaat te Amman, Jordanië, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn moeder in België te kunnen vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 september 2012 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“[...] Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011: de aanvrager geboren op 02/03/1993 was op het moment van indiening van de visumaanvraag reeds 18 jaar oud.

[...]

Betrokkene roept bij de indiening van de visumaanvraag de schending van art. 3 van het EVRM niet in – betreffende zijn specifieke situatie – (betrokkene toont geen enkel element aan dat er sprake is van uitzonderlijke humanitaire omstandigheden eigen aan betrokkene zelf en werd de aanvraag voor diens vader tevens geweigerd) zodat de Dienst Vreemdelingenzaken niet verwezen kan worden de visumaanvraag niet vanuit deze positie te hebben behandeld.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011; hij/zij is 18 jaar of ouder.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij, geweigerd omdat de tweede verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen’.

De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

[...]

[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

[...]

[...] De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het huwelijk tussen de ouders van verzoekende partij niet betwist. Het verblijfsrecht van de moeder van verzoekende partij en haar broer en zus in België wordt evenmin betwist.

[...] In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak en specifiek verifiëren of verzoekende partij en haar ouders ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de moeder van de verzoekende partij in België subsidiaire bescherming verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar ouders in Irak kunnen samenwonen. Een familieleven in Irak is voor hen dus onmogelijk. Veronderstellen dat het familieleven van verzoekende partij en haar ouders dan maar in Jordanië moet plaatsvinden is hoogst onredelijk, gezien het feit dat de moeder in België verblijfsrecht heeft (niet in Jordanië) en belangrijke inspanningen inzake integratie ondernomen heeft.

[...] De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd door het feit dat verzoekende partij reeds meerderjarig zou zijn.

Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met het feit dat verzoekende partij en haar ouders samenwoonden voor de vlucht van haar moeder en dat verzoekende partij thans nog steeds afhankelijk is van haar ouders.

[...]"

2.1.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van artikel 10bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;*
- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;*
- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.*

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing."

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]"

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

[...]

[...]

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien;”

In zoverre verzoeker stelt dat het motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat “tweede verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van ‘stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen””, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing – zoals deze tevens door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt geciteerd – blijkt dat verweerder enkel heeft gemotiveerd dat verzoeker ouder is dan 18 jaar en op deze grond geen beroep kan doen op een gezinshereniging in het kader van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de feitelijke en juridische overwegingen waarop de bestreden beslissing steunt niet betwist. Zo betwist hij niet dat hij als descendent in neergaande lijn die op het ogenblik van de aanvraag reeds achttien jaar oud was niet in de voorwaarden is om zich te beroepen op een gezinshereniging op grond van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt niettemin dat verweerder ten onrechte bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij en zijn ouders voor de vlucht van zijn moeder naar België samenwoonden en dat verzoeker nog steeds afhankelijk is van zijn ouders.

De Raad stelt evenwel vast dat, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, verzoeker bij zijn aanvraag van 3 juli 2012 tot afgifte van een visum type D aangaf dat hij verzocht om een gezinshereniging op grond van artikel 10 (en volgende) van de Vreemdelingenwet met zijn moeder in België. Verzoeker betwist dit ook niet. Gelet op de leeftijdsvoorwaarde voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kon verweerder niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf als familielid van een tijdelijk in België verblijfsgerechtigde

vreemdeling op grond van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat bij deze beoordeling of verzoeker voldoet aan de verblijfsvoorwaarden op grond van artikel 10bis, § 2 *juncto* artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet verder nog rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat verzoeker samenwoonde met zijn beide ouders voorafgaand aan de komst van zijn moeder naar België of met het gegeven dat hij stelt afhankelijk te zijn van zijn ouders.

Het gegeven dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een gezinshereniging op grond van artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet verhindert verzoeker verder niet om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te richten tot het bestuur waarbij hij zich steunt op voornoemde elementen, doch er blijkt niet dat verzoeker een dergelijke aanvraag richtte tot het bestuur.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert verzoeker naar de band die hij heeft met zijn ouders, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. De Raad stelt vast dat, in zoverre verzoeker zich beroept op een gezinsleven met zijn vader, de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij dreigt te worden gescheiden van zijn vader. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was verzoekers vader immers niet toegelaten tot een verblijf in België en verbleef deze samen met verzoeker in Jordanië. In zoverre verzoeker daarnaast verwijst naar de gezinsband die hij heeft met zijn moeder die in België verblijft op basis van de haar toegekende subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven dient dan ook te worden nagegaan wat de concrete banden waren tussen verzoeker en zijn moeder. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij en zijn moeder – voorafgaandelijk aan haar vlucht uit Irak – samenleefden en dat hij thans nog steeds afhankelijk is van zijn ouders. Evenwel blijkt nergens uit het administratief

dossier dat deze afhankelijkheidsband van zijn moeder door verzoeker naar aanleiding van zijn visumaanvraag werd aangehaald. Ook bij huidig verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat hij thans nog afhankelijk is van zijn moeder, zonder evenwel *in concreto* aan te tonen waaruit deze afhankelijkheid bestaat en op basis waarvan kan worden vastgesteld dat deze verder reikt dan de normale affectieve banden. De enkele samenwoning voorafgaand aan de komst van zijn moeder naar België is hiertoe onvoldoende.

In zoverre alsnog een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen tussen verzoeker en zijn ouders – en meer bepaald zijn moeder in België – wijst de Raad erop dat verzoeker in wezen vraagt om een (eerste) toelating tot een verblijf in het Rijk op grond van de band met zijn moeder. De vraag rijst dan ook of verweerder door het nemen van de bestreden beslissing een op hem rustende positieve verplichting op grond van artikel 8, eerste lid van het EVRM heeft miskend. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die zijn moeder verhinderen om verzoeker en zijn vader te vervoegen in bijvoorbeeld Jordanië en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen. Door louter te wijzen op het tijdelijk verblijfsrecht dat zijn moeder in België heeft en door op louter algemene wijze te wijzen op de *“belangrijke inspanningen inzake integratie”* die zijn moeder hier heeft gedaan, toont verzoeker zulks nog niet aan. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Daarnaast dient er ook op te worden gewezen dat de bestreden beslissing, zoals reeds aangehaald, slechts een antwoord vormt op een door verzoeker ingediende aanvraag om zijn moeder in België te vervoegen op grond van artikel 10 (en volgende) van de Vreemdelingenwet en dat verweerder in antwoord op deze aanvraag niet anders kon dan vaststellen dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden hiertoe. De bestreden beslissing verhindert verzoeker daarnaast op geen enkele wijze om op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en zijn beweerde afhankelijkheidsband ten aanzien van zijn moeder een machtiging te vragen om alsnog in België te kunnen verblijven samen met zijn moeder.

Op grond van de uiteenzetting van verzoeker kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Volgens artikel 40bis, §2 derde lid van de Vreemdelingenwet wordt een bloedverwant in neergaande lijn, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die de unieburger te laste is, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, als familielid van de burger van de Unie beschouwd die hen mag vervoegen.

Ook Belgen mogen bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar hen laten vervoegen (Cf. artikel 40ter, eerste streepje).

De voorwaarde dat de gezinsherenigingsaanvrager jonger moet zijn dan achttien jaar geldt enkel voor derdelanders met verblijfsrecht in België en dus niet voor Belgen of unieburgers.

De verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom dergelijk verschil bestaat in de wet. De verzoekende partij is dan ook van mening dat dergelijk onderscheid het gelijkheids - en non discriminatiebeginsel schendt, zoals omschreven in artikel 10 en 11 van de Grondwet.

[...] De verzoekende partij zou dan ook Uw Raad willen uitnodigen volgende vraag te willen stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 10, §1, 4° tweede streepje van de Vreemdelingenwet artikel 10 en 11 van de Grondwet aangezien kinderen van derdelanders met verblijfsrecht in België slechts tot de leeftijd van 18 jaar een

gezinshereniging kunnen aanvragen terwijl de kinderen van burgers van de Europese Unie (conform artikel 40bis, §2 derde lid) en kinderen van Belgen (conform artikel 40ter, eerste streepje) tot de leeftijd van 21 jaar en zelfs ouder indien zij nog ten laste zijn van hun ouders, een gezinshereniging kunnen aanvragen ?”

De verzoekende partij zou dus graag willen weten als, in dit geval, het rechtvaardig is dat zij op een andere manier behandeld wordt dan mensen die de kinderen zijn van een burger van Europese Unie of een Belg? De verzoekende partij is er dan ook van overtuigd dat het Grondwettelijk Hof hier negatief op zal antwoorden.”

2.2.2. Verzoeker wijst op een verschil in wetgeving waar een descendent in neergaande lijn van een in België verblijfsgerechtigde derdelander niet ouder mag zijn dan achttien jaar om in aanmerking te komen voor een gezinshereniging daar waar, gelet op de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet, een descendent in neergaande lijn van een burger van de Unie of een Belg in aanmerking komt voor een gezinshereniging tot de leeftijd van eenentwintig jaar of indien hij ten laste valt. Verzoeker is van mening dat dit onderscheid in de wet het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel schendt en aldus de artikelen 10 en 11 van de Grondwet miskent. Hij vraagt dan ook een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Overeenkomstig artikel 26, § 2, eerste lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is een rechtscollege aan wie een verzoek tot prejudiciële vraagstelling wordt gericht, in principe verplicht het Grondwettelijk Hof te verzoeken over deze vraag uitspraak te doen. Het rechtscollege is hiertoe evenwel, overeenkomstig artikel 26, § 2, tweede lid, 2° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, niet verplicht indien het Grondwettelijk Hof reeds een uitspraak heeft gedaan over een vraag of beroep met een identiek voorwerp.

Wat het voorzien van strengere normen bij een gezinshereniging met een derdelander dan bij een gezinshereniging met een Belg of een burger van de Unie betreft, kan worden verwezen naar het arrest met nummer 46/2006 van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof van 22 maart 2006. Hierin wordt onder meer het volgende gesteld:

“B.9. Dat verschil in behandeling berust op een objectief criterium : de nationaliteit van de echtgenoot bij wie men zich vervoegt. In het eerste geval gaat het om een niet-E.G.-onderdaan, in het tweede om een Belg of een E.G.-onderdaan.

De lidstaten van de Europese Unie vormen een gemeenschap die een specifieke rechtsorde heeft en een eigen burgerschap heeft ingesteld dat door een aantal rechten en plichten wordt gekenmerkt. Een verschil in behandeling dat is gebaseerd op het lidmaatschap van die gemeenschap die aan de onderdanen van een lidstaat ervan voordelen toekent op basis van wederkerigheid, berust op een objectief criterium.

B.10. Het verschil in behandeling houdt verband met de door de wetgever nagestreefde doelstelling, die erin bestaat de immigratie af te remmen en toch rekening te houden met de toestand van vreemdelingen die banden hebben met Belgen of E.G.-onderdanen. Met die doelstelling is niet strijdig dat de gezinshereniging van twee vreemde echtgenoten aan strengere voorwaarden wordt onderworpen dan de gezinshereniging van twee echtgenoten van wie er één Belg of E.G.-onderdaan is.”

In gelijkaardige zin kan ook worden verwezen naar het recentere arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 juni 2008 met nummer 95/2008, naar aanleiding van de vraag tot vernietiging van de regeling ingeschreven in artikel 10bis, § 2 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan enkel derdelanders gehouden zijn tot het voorleggen van een bewijs van voldoende huisvesting:

“B.46. Het verschil in behandeling met betrekking tot het vereiste te beschikken over voldoende huisvesting, tussen vreemdelingen afkomstig uit een lidstaat van de Europese Unie en niet-Europese vreemdelingen berust op een objectief criterium. De lidstaten van de Europese Unie vormen een gemeenschap die een specifieke rechtsorde heeft en een eigen burgerschap heeft ingesteld dat door een aantal rechten en plichten wordt gekenmerkt. Een verschil in behandeling dat is gebaseerd op het lidmaatschap van die gemeenschap die aan de onderdanen van een lidstaat ervan voordelen toekent op basis van wederkerigheid, berust op een objectief criterium.

Het verschil in behandeling houdt verband met de door de wetgever nagestreefde doelstelling, die erin bestaat de immigratie af te remmen en toch rekening te houden met de toestand van vreemdelingen die banden hebben met andere vreemdelingen die zijn gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Met die doelstelling is het niet strijdig dat de gezinshereniging tussen vreemdelingen die geen onderdaan zijn van de Europese Unie, aan strengere voorwaarden wordt onderworpen dan de gezinshereniging van vreemdelingen die onderdaan zijn van de Europese Unie. Zo heeft één van de basisbeginselen die het Europese burgerschap kenmerkt, namelijk het vrij verkeer van personen, ertoe geleid dat de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, die onder meer betrekking heeft op het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, anders dan artikel 7, lid 1, onder a), van de Gezinsherenigingsrichtlijn, geen enkele mogelijkheid biedt om een voorwaarde inzake voldoende huisvesting te stellen.

De bestreden bepalingen zijn derhalve objectief en redelijk verantwoord in zoverre zij een verschil in behandeling in het leven roepen tussen vreemdelingen die onderdaan zijn van een lidstaat van de Europese Unie, en andere vreemdelingen.”

Zie in gelijkaardige zin: het arrest nummer 4/96 van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof van 9 januari 1996.

Uit bovenstaande rechtspraak blijkt dat zowel het vroegere Arbitragehof als het huidige Grondwettelijk Hof reeds in algemene termen heeft gesteld dat het redelijk en objectief verantwoordbaar is om de gezinshereniging tussen vreemdelingen die geen onderdaan zijn van de Europese Unie aan strengere voorwaarden te onderwerpen dan de gezinshereniging van vreemdelingen die onderdaan zijn van de Europese Unie of dan de gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Deze rechtspraak is naar analogie toepasbaar op de situatie zoals geschetst door verzoeker.

Gelet op bovenstaande uiteenzetting, bestaat er geen noodzaak tot het stellen van de door verzoeker geformuleerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof nu het betreffende rechtspunt door het Hof reeds werd beslecht.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS